

Izhaja vsak četrtek  
in velja s poštino vred  
in v Mariboru s pošilja-  
njem na dom

za celo leto 3 gld. — kr.

„ pol leta 1 „ 60 „

„ četrt leta — „ 80 „

Naročnina se pošilja  
s pravništvu v dijaškem  
seminarju (Knaben-  
seminar.)

Deležniki tisk. društva  
dobivajo list brez po-  
sebne naročnine.

SLOVENSKI

## GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

## Posamesne liste

prodaja knjigar Novak  
na velikem trgu  
po 5 kr. — Rokopisi  
se ne vračajo, nepla-  
čani listi se ne spre-  
jemajo. —

Za oznanila se pla-  
čuje od navadne vrsti-  
ce, če se natisne en-  
krat 8 kr., dvakrat 12  
kr., trikrat 16 kr.

## Sveto leto.

(od 2. marca do 1. junija 1879.)

Po starodavnej navadi oznanjajo novi rimski papeži v leta dneh potem ko so k tej časti bili povzdignjeni, veliki jubilej ali sveto leto vsem vernikom. Jednako storili so tudi naš sedanji sv. oče papež Leon XIII. Dne 15. februarja l. 1879. izdali so pismo vesoljnemu katoliškemu svetu. V njem oznanjajo veliki jubilej ali sveto leto ter pozivljajo vse vernike, naj bi počenši s prvo postno nedeljo dne 2. marca t. l. do binkošne nedelje dne 1. junija storili, kar je predpisanega, da zadobijo veliki popolni odpustek jubilejski ali svetoletni. Najpotrebnejši pogoji za dosego velikega odpustka so, zraven čiste spovedi in vrednega sv. obhajila, drugi za rimske prebivalce in romarje v Rim, drugi za ostale katoličane. Prvim je treba najmanj po 2krat obiskati Lateransko cerkev in ono Device Marije večje (Maggiore) ter ondi na namen sv. očeta moliti. Drugim vernikom bo treba obiskati ali eno cerkev 6krat, ali dve cerkvi 3krat, ali tri cerkve 2krat. Vsak za spovedavanje sposoben mešnik zamore odvezati od vsakega greha.

Kako bodo verniki naše Lavantinske škofije imeli sveto leto opravljati, to jim bodo Milostljivi knez in škof kmalu dali naznaniti. Za prvi začetek so sledeče naročili: na predvečer pred prvo postno nedeljo, namreč v soboto 1. marca zvečer se ima s vsemi zvonovi pol ure zvoniti pri vseh farah, kuracijah in podružnicah. V nedeljo 2. marca se pa ima pri vseh cerkvah, kder so duhovniki nastavljeni, izpostaviti Sv. Rešnje Telo, to pa eno celo uro predpoludnem pa tudi popoldne, naj bi verniki goreče molili in Boga prosili za milost, da bi sveti čas sebi v zveličanje porabili zamogli.

## Kako bi si naš kmet še pomagal?

Ivan Lapajne.

V obče je naš slovenski kmet tako zelo v dolgove zabredel, da mu je komaj pomoči še. Ni sicer povsod enako, in morebiti se kmetu v rodovitnejših krajih slabše godi, nego v krajih, kjer si človek le z velikim trudom svoj vsakdanji kruh pridobiva. Kako je to, da je došlo z našim kmetiskim stanom do takih nevarnosti? Vzroki so različni. Nekoliko je sam kriv, nekoliko je zakrivila država, dežela, okraj in občina, ki so kmeta z davkom preoblagale, a ga ne svarile in učile, kako bi si nadomestil velike te svote, ki jih je v javno blagajnico plačevati moral. A svoje sedanje revščine je kmet dostikrat tudi sam kriv. So rodovitni kraji, n. pr. spodnji Štajer, Dolenjska, kjer kmetu zemlja v dobrih letinah vsega dovolj obrodi. Taka letina je bila n. pr. lanska. Kmet mora pa pri takih letinah si nekoliko opomoči, t. j. dolgove prejšnjih let poravnati ali za bodoče slabe čase si česa prihraniti, po lepem hrvatskem pregovoru, ki veli, da je „bele novce treba štediti za črne dni“. Kmet mora gledati, da spravi razne pridelke v denar. Ali kdor to po zimi že snede, kar si je v jeseni pridelal, kdor pridelano vince sam popije, kdor izreieno purco sam pohusta — ta v hudih časih krušne skorice imel ne bo. Kmet mora pač rad ali nerad vse boljše svoje pridelke v denar spraviti, drugače se ne more na svoji zemlji obdržati. — Po Slovenskem se dostikrat zgodi, da oče sinu, kedar mu zemljišče izroča, prvo surtno rano njegovemu bodočemu gospodarstvu vseka. Naši ljudje posebno dan danes svoja posestva dvakrat in še večkrat previsoko cenijo. Sinu izroči sicer oče svoje posestvo, ali ob enem mu naloži toliko izplačil za druge otroke, kolikor je morebiti vsa dedščina vredna. Bratje in sestre hočejo pa kmalu drug za drugim svoje dote (erbijske) imeti. Kje naj sin vzame? Iz hranilnice težko dobi, in če dobi, ga to ravno toliko stane, kakor če gre h kakošnemu oderuhu, ki mu 20 % obresti zaračuni. Našim ljudem, našemu kmetu bi bilo treba dan

za dnevom to istinito načelo pridigovati, da se le nezadolžene kmetije obdržati morejo, in da more ob enem dobiček donášati le tista nezadolžena kmetija, katero kmet sam s svojimi otroci pridno obdeluje. Pri našem kmetu je tudi to velika napaka, da on pozna navadno le dva stana, kmetskega in gosposkega; zato pusti ali doma svojega sina, da je kmet, kakor je on; ali ga pa da učiti za različnega gospoda. Eno kakor drugo ni pravo, v vsakem slučaju. Ako ga pusti čisto brez poduka, ostane neveden, neveden vsem in tudi v umnem kmetovanji. Ako ga da pa učiti, zapravi mu v 8, 12 ali 16 letih — vse premoženje. Sinu je sicer pomagano, postal je morda visok gospod z mastno plačo; staršem in drugim otrokom pa gotovo ni, kajti postali so berači, katerim sin le malokedaj kakšno drobtinico vrže. Potrebujemo sicer Slovenci omikanih stanov, potrebujemo uradnikov, profesorjev in drugih gospodov, ki so vzeti iz naroda, iz kmetskega stanu; ali kaj, ko se ta gospoda le prevelikokrat narodu izneveri in na narod pozabi. Zato bi jaz kmetu, ki ima le majhna sredstva, svetoval, naj da svoje otroke rajše rokodelstva učiti. Rokodelcev je še premalo po Slovenskem, in marljivemu, poštenemu rokodelcu se še nikdar ni slabo godilo. Nemški pregovor: „Das Handwerk hat einen goldenen Boden“ (Rokodelstvo ima zlato dno) je še veno resničen. Ravno tako nam manjka domačih trgovcev, vsaj je žalibog dozda vsa trgovina le v nemških, judovskih in laških rokah. Namesto, da kmet da enega samega sina po 8, 12 in 16 let v šolo, naj rajše 3 ali 4 svoje otroke pošilja po nekaj let v dobro ljudsko šolo, kjer naj se nekaj malega, a to temeljito nauče. Potem pa naj jih da, ako jih doma vseh prerediti ne bo mogel, rokodelstva, trgovine in drugega učiti. Ako se bodo otroci kaj naučili, lažje bodo z majhno doto shajali in naslednik na očetovem gruntu naj bo kolikor mogoče čisto brez vseh dolgov. Le tako mu bode mogoče zemljišče obdržati in ga na enak način sinu izročiti. Da se torej naš kmet obvaruje pogina, treba je prvič državi, deželi in občinam odjenjati od svojih bremen; drugič je treba ljudstvo podučevati, a ne ga, kakor se dan danes kljub tolikim omikanim stanovom godi, čisto brez poduka puščati. Po mojih mislih je kmet ravno v sedanjí dobi omike, svitlobe in svobode še le prav v temi. Kajti za pravi, jasni poduk se nikakor ne skrbi. Učitelj sme namreč le v šoli mej štirimi stenami malo, za nauk nekoliko sposobno deco učiti, in še tej sme le kakšen, najbolj nemški abece, ali pa suhe teorije v glavo ubijati. Praktični nauki niso v planu, med ljudstvo učitelj ne sme stopiti, slovenski javno govoriti je celo velik greh. Duhovniku zopet je odločena največ le cerkev, kjer seveda je prostor samo za verske reči; delovanje njegovo zunaj cerkve se, kakor pri učitelju, ne dopada dotičnim duhovniškim gosposkam. No, urad-

niki pa, ti pa ljudstvo najmanj podučujejo. Oni le pisarijo in pisarijo — svojo ljubeznjivo nemščino, ali pa kregajo kmeta, ki želi slovenski odlok, ali ki se predrzne slovensko ulogo napraviti. Tako se pusti kmet revček, kmet davkoplačevalec v temi in nevednosti. Dokler ne bodo ljudski učitelji, duhovniki in uradniki pravi učniki našega ljudstva, katero je poduka tako zelo potrebno, ni pričakovati boljše prihodnosti.

## Gospodarske stvari.

### Spomladanska sejatev.

Pretečeno l. 1878. bilo je mokro leto. Kmet-ski ljudje so vsled tega pretrpeli mnogo težav pri spravljanju pridelkov, ozimine pa na mnogih krajih čisto nič niso mogli spraviti pod zemljo. To se je godilo posebno tam, kder imajo težke, ilov-nate njive. Prisiljeni so torej misliti na to, da spom-ladi posejajo prazna zemljišča. Jara pšenica in rž ni tako zdatna pri zrnu in slami, kakor ozi-mina, vendar letos bo dobro kazala vsem, kateri bodo hotli in mogli kaj jarine posejati. Nekaj utegnejo vendar dobička imeti, in v sili je nekaj malega vedno boljše, kakor pa nič. Za seme jarej pšenici je svetovati, da kmetovalci izberejo našo domačo štajersko pšenico premenjavko (Wechsel-weizen). Ta pšenična sorta lepo obrodi ali, kakor po nekod pravijo, dobro plenje, in se da sejati kot ozimina pa tudi kot jarina. V zrnu in slami le malo zaostaja za navadno pšenico resanico in golicco. Največ in najbolj jo sejejo v Rabskej do-lini, okoli Feldbacha in Fehringa. Kdor pa te pšenice dobiti ne more, ta se vé bo mogel seg-noti po navadnej jarej pšenici. Ona zahteva dobro pa močno zemljo, da zamore v kratkem času, nje-nej rasti odmerjenem, še dovolj krepko pognati in sad obroditi. Navadno jo torej sejejo v praho, kder se je prešnjemu sadežu bilo dobro pognojilo, ali pa za deteljo. Če zemlja ni več močna, treba jo je pognojiti. Kdor zmore tukaj nekoliko košč-ene moke, ta bo lepo pšenico pridelal. Njivi za jaro pšenico je treba tudi mnogo vlage in je torej dolgotrajna suša jarej pšenici jednako škodljiva, kakor mraz na mokro. Sejatev se mora tedaj mo-goče rano storiti, da seme hitro in močno v stebila po-žene. Semena je treba, če se z roko seje, 2—3½ hek-tolitra na 1 hektar, če se pa s sejavno mašino vzporedoma seje, samo 1½—2 hektolitra. Kot seme za jaro rž priporočujejo štajersko pa tudi moravsko rž. Štajerska jara rž je po stebli in velikosti cele rastline precej podobna oziimni. Ven-dar plenje ali zda za ¼—⅓ menje. Jara rž je tudi potrebno mogoče rano sejati in zahteva od sejatve do obsteblovanja vlažno vreme. Kakor zim-ska zadovoljna je tudi jara rž z rahlo zemljo, ki pa mora tem močnejša biti, čem bolj sušna je prst ali vreme. Izmed vse jarine daje rž največ slame in je v tem oziru priporočbe vredna. Na-

posled omenimo še, kde se daje seme zanesljivo dobro dobiti, namreč v Gradcu pri grof H. Attems-seev semensorejske štaciji. Ta gospod je l. 1873. pri sv. Petru blizu Gradca ustanovil vrt in zavod, kder se prideluje, vzreja in dobiva seme vsakojakih gospodarskih rastlin. Ondi se tedaj dobi štajerska pšenica premenjavka (Wechselweizen), to pa 5 kilo po 1 fl. 50 kr. in 50 kilo po 10 fl. Dalje štajerske jare rži 5 kilo po 1 fl. 20 kr. in 50 kilo po 8 fl. Pogosto se priporočujejo razne in dobre sorte ovsia in ječmena za spremenjavo semena. Tudi takih sort seme se ondi dobi. Lepi štajerski beli oves (steirischer weisser Hafer) velja 5 kilo 1 fl. 20 kr. (50 kilo 8 fl.), jako rodovitni štajerski črni oves (steirischer, schwarzer Gebirgs-hafer) pa 5 kilo 1 fl. 20 kr. (10 kilo 8 g.) Oves iz Kanade v Ameriki s težkim zrnjem velja 5 kilo 1 fl. 50 kr. (10 kilo 9 fl.), orjaški oves iz Ligova 5 kilo 1 fl. 40 kr. (10 kilo 9 fl.) Lepega angleškega ječmena — Halletov Pedigree imenovanega — stane 5 kilo 2 fl. 25 kr. (10 kilo 12 fl. 25 kr.) Cena nastavljena za 5 kilo velja do množine 15 kilo, više od 15 kilo velja cena za 50 kilo nastavljena. Naročiti se zamore letos gledé navedenih sort samo do 25. marca. Najboljše je takoj naročiti. Adresa se naredi: An die gräfl. H. Attems'sche Sammenkultur Station in St. Peter bei Graz. Plača se tako, da se znesek pri naročitvi uže priloži, ali po nakaznici (Postanweisung) pripošlje, ali proti poštnemu povzetju (Postnachnahme) plačilo obeča. Naročnik mora svoje ime natančno zapisati, potem kraj svojega stanovanja, bližnjo pošto ali železniško postajo. Seme je zanesljivo boljše, kakor pri drugih tržcih in semenskih prodajalcih.

#### Tudi zemlja ima svoje bolezni.

M. II. 5. Prevelika rahlost zemlje. Korenine se morejo le težko trdno poprijeti in so vedno v nevarnosti, da se posušé. Moč srkajoča se zemlji zmanjša, ubežni delki, ki se vsled razkrojitve iz gnoja narejajo, izpuhté brezkoristno v zrak, razkrojene mineralne snovi se v globino pogreznejo v one plasti zemlje, katerih tudi najdaljše korenine rastlin ne dosega več. Rastlina zagladi in zaostaja. — Pomočki so: Navažanje težke zemlje in prsti, valjanje polja o pravem času, posebno dobro se to delo opravi z železnim valjarjem z obročki, varčno oranje spomladi, omejevanje žitne posejave, in začasno zasejanje trave ali gozda na takem polju. 6. Pomanjkanje hranivnih snovi, bodi si, da zemlji že sami po sebi hrane primanjkuje, kakor pešnati in apnati zemlji, bodi si, da se je dalj časa le sejalo in želo, pa nikdar ne gnojilo, po tako imenovani roparski obdelavi. Če le jedne tistih tvarin, ki so za življenje rastlinam potrebne, primanjkuje, tudi druge ne morejo nič opraviti, ko bi se tudi v prav obilni meri v zemlji nahajale.

Turšica in pesa po zaporednem pridelovanju iz zemlje „kali“ potegne, tedaj postane ta bolena vsled pomanjkanja kalija. Detelja in strneno silje potegne apno iz zemlje in jo stori boleno vsled pomanjkanja apna. Ako se žito prodá, da se njegovi ostanki v gnoju ne povrnejo na polje, premine iz zemlje fosforova kislina pa tudi gnjilec tako, da zemlja postane bolena vsled pomanjkanja fosforove kisline in gnjilca, kar redko listje in redko stanje silja kaže, da je zemlja potrebno mero gnjilca zgubila. Nekatere rastline so zadovoljne z redko raztopljeno hrano v vodi, one so tako rekoč zadovoljne s neslanim kropom, druge nasproti zahtevajo močno in krepko juho. Zato hoče lucerna več apna v zemlji, ko rudeča detelja, espaseta pa zopet dosti več ko lucerna. Ječmen zahteva močnejšo zemljo ko rž, pšenica pa zopet močnejšo ko ječmen. — Pomočki so: pognojitev kakor jo posamezne rastline zahtevajo, preiskavanje vsebine zemeljne, koliko ima raznih redivnih tvarin v sebi in slednjič prava menjava sadežev ali pravi sadežni kolobar.

M. Kako se napravi trpežno črnilo za železne peči. Občna je navada železne peči s posebnim pečnim črnilom počrtnjevati. To se zgodi, ako se železna peč pomaže z vodo, v kateri je nekaj zdrobljenega grafitá ali vodnega olova pomešanega. Na to se peč s četico ali krtačo tako dolgo tere, da se svetiti začne. Ali brž ko se peč dobro razneti, se črna barva in tudi svetlost zgubi in peč postane ne lepo rujava. Pa tudi razne sorte pečnih lakov niso kaj prida, ker take maže, ko peč vroča postane, neprijeten duh v sobah razprostirajo in ljudi nadlegujejo. Boljše je črnilo, ki se takole napravi: Pomeša se nekaj saj z vodnim steklom tako, da je zmes kakor precej gost močnik. Ta maža se s krtačo po peči jednako merno razmaže in potem peč 24 ur pusti, da se posuši. Na to se grafitove moke v gumijevo vodo precej gosto nameša in s to mažo peč zopet kakor poprej na prvo mažo pomaže. Slednjič, ko se je tudi to posušilo, se peč s krtačo tere, da se začne svetiti.

„Prakt. Landw.“

Nova rastlina za krmo po latinskem imenovanu: *Symphytum asperrimum*, se po novinah sedaj posebno hvali. Pravijo, ka obrodi prav izvrstno in se na leto po 5krat ženje. Na oralu se nje pridela 3krat več, kakor detelje. Krave njo prav rade jedó. Meseca aprila je prva žetev. Kdor želi ž njo poskusiti, ta se lahko obrne do c. k. učiteljišča v Kopru (Capodistria), kder se prodaja seme od 20 kr. naprej.

Konj prodalo se je od nas v tuje dežele l. 1876. vkup 37410 glav v vrednosti 9,240.000 fl. Vsled prepovedi konje izvažati l. 1877 se je konjska kupčija znatno skvarila. Lani so prepoved odpravili še le meseca avgusta tako, da se je potem prodalo 13.683 konj in 1259 žrebet.

**Društvo za povzdigo perutnistva ali umnega izrejevanja pernate živadi** osnovalo se je v Gradcu. To omenimo zato, da bi se naši slovenski kmeti začeli bolj zanimati za imenitno reč. Drugače jih bodo tudi tukaj Nemci prekosili!

**Sejmovi na Štajerskem.** 2. marca sv. Florijan na Laznici, Vransko; 3. marca Rače (konjski sejem), Lučane, Maribor (goveji in konjski sejem) Oplotnica; 6. marca sv. Peter pod sv. goro; 8. Pilštanj.

**Sejmovi na Koroškem.** 4. marca Gmind; 6. marca Špital; 12. marca Labod.

## Dopisi.

**Iz Ptuja.** (Vinski sejem) slovesno počel bil je s povzetju prav primernim govorom, v kojim je g. dr. Strafela naglašal, da je glavna namera podvzetnikom pre bila: „s tem vinskim sejmom posebno tudi kmetskemu ljudstvu, ki ga je lanjskega leta Bog tak obilno blagoslovil, podati roko pomočnico, da bi zamoglo za one svoje pridelke tudi kake groše dobiti, in tako po mogočnosti ogniti se brezsrčnim odernhom“ Res je namera: seznaniti kupce s posestniki nepokvarjenih vin, izpodrinoti židovske in krščene „popravljače“ božjega dara, in odstraniti sitne mešetarje, ki se vedno drznejše in nesramljiveje vtičejo med kupce in prodajalce, vse hvalevredna. Ta namera pa se na „prvem maloštajarskem vinskem sejmu“, tako so namreč dotični Ptujčani svojo podvzetje krstili, da na kratko rečem — nije dosegla. Premalo se je stvar razglasila in kam prenalila. Le redko kateri kmet, imajoči dobro kapljico, je o tem „južnoštajarskem sejmu“ na tenko kaj zvedel in zato se ga tudi nije mogel udeležiti. V „Slov. Narodu“ bilo se je o njem še le 9. v „Gospodarju“ pa 13. t. m. par besed črhnilo. Kaj takega se mora začasno, na tenko in jasno razglasiti in razložiti. Zato se tudi kmeti, razve nekih iz ptujskega okraja, pored najbolje volje, niso mogli udeležiti tega južnoštajarskega vinskega sejma, ampak skoro samo Ptujčani in med njimi razumevaj le one, kateri bi ali za svoje kapljice silno željni groš dobili, ali pa napolnjene in naphane kleturine radi malo poizpraznili. Z največimi steklenicami pokazal se je bogati žganjar Kaiser. Čul sem dva stara Haložana pogovarjati se, da se cela reč le zato tak na jagmo delala, ker bi nekteri Ptujčani svoja vina radi kakor najhitreje drago prodali, pa od kmetov, ki so v stiskah, po prav nizkeje ceni kupovali, njim s penezi „vunpomagali“ in si kleti „za dobroto“ zopet napolnjevati. Dali sta pravo pogodila, kdo si ga ve? Tudi par Mariborčanov udeležilo se je južnoštajarskega sejma ali očitno le zato, da bi, imajoči zares izvrstne kapljice, Ptujčanom brce delili. Cena lanjskega vina, starega je bilo malo videti, bila je za zdajšnji

čas večjidel prenapeta. Tako zahteval je bogatin —egg za lanjsko haložko 17—20 fl. za hektoliter t. j. 95—112 fl. za štrtinjak. (To se reče kupce za vselej zastrašiti in jih še bolj na Oggersko tiščati, ker se vina v Požunu hektoliter po 5—6 fl. v Tofalvi 5—6 fl. Vršacu rudeče po 6—9 fl. in Tokajsko po 15—16 fl. gđobi, kolikor le kdo hoče. Ured.)

Koliko se je na tem „južnoštajarskem“, prav za prav le samo ptujčanskem, sejmu vina razprodalo, nemorem zanesljivo povedati. Če govorica: „Ptujčani se kaj radi malo pobahajo“, laže, tedaj bo se na železnici nekoliko tednov vse trlo, in druga ničesar ne vozilo, nego samo njihovo vino. Meni pa se je pravih kupcev pač šmentano malo zdelo. Tujci so namreč svoja imena zapisovali v nalašč za to priliko pripravljeno knjigo. Iz teiste je razvidno, da je vsega 47 mož na „južnoštajarski“ vinski sejem prišlo. Gg. Kaiser in Wegschaidler trdita sicer na nekem posebno tiskanem listku, da še toliko različnega vina prej nikdar na izbor nije bilo. Ta pa se mi zdi uže le malo preveč kosmata; kajti 340 flašk pač le nije taka strašanska množina, da še bi svet kaj takega nikdar (in noch nie gebotener Auswahl) ne videl. Na zadnje še eno. V ponudnem katalogu, še le po sejmu iz tukajšnje židovske tiskarnice izišlem, vse mrgoli barbarskih pokvek v pravopisu slovenskih imen. Kdor izmed mestjanov je zaljubljen v svoj —egg, —igg, —agg, —itsch, —schitsch, —tschitsch, bodi mu. S polnim pravom sme pa se zahtevati, da se lepa in poštena imena slovenskih občin, vinskih goric in njih posestnikov ne grdiyo na tako svojevoljen in oduren način, kakor se v tem imeniku nahaja. Triči v tem namera ali pa magariško neznanje? Nadejajmo se, da bode se drugi južnoštajarski vinski sejem, kojemu želimo prav dober uspeh, tudi v tem obziru, kakor treba, popravi.

**Iz Ljutomera.** (Poziv.) Opozorujem vse naše gospodarje, da naj se potrudijo priti v sredo dne 12. marca zaran ob 9. uri k občeni skupščini kmetovalcev pri g. Vaupotiču v Ljutomeru. Boče namreč posvetovanje zavoljo povzdige goveje živine našega okraja. Že lanskega leta smo imeli priliko, videti lepo govejo živino pri razstavi 16. sept. Najlepša živinčeta so imeli Ljutomerčani in Verženci; uzrok temu je, posebno v Ljutomeru, da so si že pred 10 leti priskrbeli plemenitnejših bikov. Dobro torej bode, če si občine, katere imajo bar travnike in njive za seno in krmo, priskrbijo za svoje krave dobrih bikov. Takšen bik ne zgubi svoje cene; če ni več za rabo, proda se mesarju in kupi se za ta denar drugi. Saj vsak zna, da so za nas prišli taki časove, kjer naša pšenica in tudi drugo zrnje nič ne velja in tudi ni pričakovati, da bi bilo kmalu drugače; kajti zamorske dožele, n. pr. Amerika, pošiljajo k nam v Evropo po nižejšji ceni, kakor nas doma stane; mi torej ne moremo z Amerikanci konkurirati (tekmovali) gledé žita. Pri nas ima zdaj zraven konj samo

goveja živina še ceno; in vsak gospodar si le ž njo more pomagati. — Bode torej za naš okraj najbolje popustiti nekoliko od zrnoreje in gledati več na živinorejo, ker nam ta pri sedajnih časih več haska nese. Poglejmo! gospodar, pridelaš, če dobro gre, na en plug 12 drevenk pšenice, drevenko prodaš po 3 gld. ali 3 gld. 50 kr., torej si dobil 36 ali 42 gld. Nasejaj deteljice in repe burgundke za svojo kravo in bodeš jo redil s to krmno celo leto, in imaš od nje gnoja, mleka, masla, in če jo naposled izkrmiš, prodaš jo za 60—80 fl. Kje si več pridelal? Se ve da ne smejo, kakor se tu pa tam dogaja, naše gospodinje krav krmiti samo le s slamo! Pri omenjeni skupščini bode tudi g. dr. Klingan dež. živinozdravnik nekaj razlagal konjerejcem tukajšnjega okraja, naj torej blagovolijo obilno udeležiti se. Vrli gospodar išče sam prilike, kjer bi nekaj slišal in se naučil. — Imamo takih marljivih in pridnih gospodarjev veliko v našem okraju; to pripoznava kmet. družba v Gradcu in je že veliko izmed jih odlikovala. Tudi letos je pripoznala častne diplome g. Ant. Bežanu in J. Nemcu v Šalencih, Iv. Fricu na Kamenščaku in Iv. Vargazonu v Pristavi. — To naj bo drugim v spodbudo!

**Od sv. Ilja v Slov. goricah.** (Novega župnika) smo dobili č. g. Antona Merčnika, dosedanjega provizorja. Smemo reči, da se Jih vsa fara veseli in si čestita, da je dobila takega dušnega pastirja. Splošna ova radost pokazala se je pa tudi javno 16. febr., ko so čestiti gospod bili v novo službo slovesno vpeljeni. Na predvečer bil je farovž krasno razsvitljen, pred njim svirala je prijetna godba, na bližnjem holmu gorel močan kres, po zraku švigale so umetno napravljene rakete, iz zvonika se glasilo jasno trijančenje, zmes so pa možnarji pokali, da se je mogočno razlegalo po hribih in dolinah vesele št. Iljske fare. V nedeljo ob 1/2 10. uri bil je lep spreved iz farovža v cerkev; šolska mladež z učiteljem, belo oblečene device, izmed katerih ste dve podale dva šopka krasnih cvetlic, enega č. g. dekanu, enega pa novemu pastirju, potem ogromna množica pobožnih farmanov spremljali so med zvonjenjem zvonov, sviranjem godbe in pokanjem možnarjev svojega župnika v hišo božjo. Tukaj so njih potem č. g. Jareninski dekan „inštalirali“ in farmanom v krepke besedi priporočili. Zatem bila je slovesna sv. meša! Novi naš pastir še so mlad gospod, krepke in trdne postave, blagega, mirnega srca in torej upamo, da bodo mnoga leta pri nas delali v vinogradu Gospodovem zdravi, veseli in zadovoljni. Bog nam Jih ohrani!

**Iz Središča.** (Stekel pes) je uže meseca januarja t. l. ugriznil 5letno deklico srenjskega beriča g. H. Ranil jo je v obrazi. Starši izvejo za nekega vračnika ali prav za prav mazača na Hrvatskem, ki je na glasi bil, da pre zna steklino vračiti. Pošljejo po njega. Mazač pride, ostane nekatere dni tukaj in deklico zdravi, potem pa po-

bere plačo in jo pobriše nazaj na Hrvatsko. Deklici res zaceli rana na lici pa kaj se zgodi? Dne 14. febr. na večer začne se ona po vsem telesu strašno tresti in tudi v glavi se njej meša. Bolečine prihajajo čedalje hujše, dokler v štrašnih mukah revica, k postelji privezana, ne umerje 16. febr. t. l.

## Politični ogled.

**Avstrijske dežele.** Nezadovoljnost in neka obupnost se ljudi poprijema čedalje bolj. Kdor misli, da od državnega zbora v obče kake polajžbe pričakujemo, ta se moti. Od sedanjega državnega zbora ne pričakujemo ničesar drugega, nego večjih dač in zmešnjav, čem dalje bo zboroval. Tako razpravlja uravnavo zemljiškega davka uže 10 let, potrošilo se je 22 milijonov fl. in sedaj so poslanci sklenoli, da se ima vsa reč komaj drugo leto dokončati. Ministri so spredvideli, da bi treba bilo varčneje gospodariti in sklenoti, naj bi udje okrajnih šolskih svetov zapstoj poslovali; poslanci pa so vsakemu odmerili 1 fl. odškodnine in 1 fl. 50 kr. za popotnico na den, če ima 8 kilometrov daleč do sedeža okrajnemu šolskemu svetu. Zastran legaliziranja pa ostane zopet vse pri starem t. j. ljudje bodo imeli dosedanjih velikih stroškov pri brisanji ali vknjiževanju dolgov na svoja posestva. Štajerski poslanec Čok je ministre vprašal, zakaj mora naše avstrijsko blago visoko in sitno colnino plačevati pri vvažanju v Bosno in Hercegovino, med tem ko se angleško blago iz Mitrovice celo svobodno vvažava? — Dunajski učitelji so podobe križanega Zveličarja iztrebili iz šol in okrajni šolski svet je zavrgel ponudbo kardinala in nadškofa Kučerja, ki je šolam ponudil novih razpel! Liberalni gospodje, podšuntani od judovsko-liberalnih časnikov, zagovarjajo svojo brco s tem, ker je med tem 900 katoliško-kristijanskimi učenci tudi 40 židovskih paglavcev, ki bi se utegnili spodtikati nad podobo — Križanega! V Pragi so med nemškimi dijaki zasledili prusačko izdajalstvo. — V Toplicah so začeli žilo tople vode izkapati, da bi jo z obzidjem potem ohranili. — V Trstu je morje valove pognalo v mesto, da je mnogo hiš poplavalilo. — Dalmatincem se je obečalo, da se bo italijanski jezik po šolah in uradih umaknil slovanskemu! Obečanje še sedaj čaka na mož besedo! Magjarsko pleme kar besni in tirja sedaj še bolj ostro pomagjarovanje vseh Slovakov, Slovencev, Srbov in Rumunov. Bo pa težko kaj zdalo: deželam so dače pozvišali za 30 milijonov, zmanjka jim na leto po 20 milijonov, potroške so potisnili do 240 milijonov, od katerih pa gre 96 milijonov v tuje židovske roke kot činž za dolgove, drugo pa za honvede in železnice, le 40 milijonov pripada upravi, sodnijam, šolam in sploh hasnovitim napravam. Rumune, ki so pri cesarju ugovarjali zoper pomagjarjenje rumunskih šol, so rojaki v Sibinju slovesno sprejeli in jim na čast baklado

napravili. Hrvati se tudi jezijo nad Magjari, ker ti pravijo, da so jim ubogi Hrvati dolžni 1,200.000 fl. Hrvati se utegnejo še močno kesati zaradi svoje precej kosmate ljubezni do Magjarov.

**Nova Avstrija.** Lani so mnogo barak postavili za vojake; 1,600.000 fl. se je potrošilo, a kaže se, da niso kaj prida. V Hercegovini trpijo katoličani hudo pomanjkanje mešnikov; mohamedanci imajo pa dosti „hodžev“, pravoslavni pa popov. V Mostar je nekdo zvabil mnogo delavcev iz Tirolskega in Primorskega obečavši jim 2 fl. 50 kr. dne. Toda prišedši v Metkoviče poizvedeli so, da ni nič. Nevoljni in bolehati morali so domov! Naši oficirji merijo sedaj zemljišča, pobirajo davek in oskrbljujejo sploh vso upravo.

**Vnanje države.** Črnogorski knez zapusti sedaj črne gore in se preseli v lepo dolino proti Skadarskemu jezeru in bo stoloval v Danilovem gradu, kder si bo postavil palačo in vseučilišče. Albanci so v Kumanovem skupili vojsko in s precejšnjim oddelkom vdrli v Srbijo ter napali mesto Vranjo. Srbi so takoj s 6 bataljoni udarili na nje; nastala je krvava borba, kder je više 100 Albancev palo in nekaj Srbov. Zgodilo se je to 24. febr. To utegne nasledkov imeti, Srbi tega ne bodo trpeli od sultanovih podložnikov, s katerim so mir naredili. Bolgarski poslanci zborujejo v Trnovi, vseh je 221. Najveljavniša sta Balabanov in Zankov. Rumuni so šanco Arab-tabio prepustili Bolgarom, ko so videli, da je Rusom z žnganjem resnica. Turki se bližajo zopet Adrijanopolju, ker ruski vojaki redno odhajajo. Kuga na Ruskem se bliža koncu. Žalostno pa je rovanje diakov; zopet je eden v Harkovem storil grozno zločinstvo, ker je v carjevega namestnika kneza Krapokina na ulici ustrelil tako, da je ta smrtno ranjen. Reka Visla se je razlila in veliko povodenj naredila. Nemci močno žalujejo, ker jim je umrl general Roon, ustvaritelj njihove silne vojske. Francozi porivajo izredno veliko vojske proti Belgiji, kar Nemce iznemiruje; pravijo, da mislijo Francozi na boj. Sv. oče Leon XIII. so te dni sprejeli 1000 katoliških urednikov, jih blagoslovili in jim naročili, naj le krepko zagovarjajo krščanska načela in branijo pravice sv. katoliške Cerkve, zlasti pa pravice rimskih papežev do dežel, katere je italijanska revolucija pograbila!

## Za poduk in kratek čas.

### Iz Gradca do Sarajeva.

(Dogočki iz življenja vojaškega duhovnika v bosenski vojski l. 1878.)

XI. Mestice Doboj sme ponosno biti na svojo čarobno lego ob ne previsokem griču. Prebivalcev, največ mohamedanskih, šteje okoli 14—1600. Mošeje so kake 3 ali 4. Katoličani, katerih je prav pičlo število, nimajo niti lastne cerkve niti lastnega dušnega pastirja, nego morajo po

več ur daleč k službi božje zahajati. Če se ne motim, so tudi grško-iztočni kristijani brez brama božjega. V sredi nad mestom se povzdigujejo razpokane razvaline starega grada Doboja, raz ktereja je vibrala pri našem vходу velika avstrijska zastava. Nekdaj se je gradič še ustavljal slavnemu princu Evgeniju Savojskemu na njegovem znamenitem „maršu“ v Sarajevo, kateri pot je s 4000 konjeniki, 2500 pešaki, 12 kanoni in 2 možnarjema po prestanih ogromnih težavah v 19 dneh dovršil, potem ko je povsodi, kamor je došel, v Derventi, Doboju, Maglaju, Žepcah, Vranduku in Sarajevu, utrdjene gradove porušil, kakor še danes svedočijo ostale podrtine. Brez dvombe pa so se uže v 14. in 15. stoletju okolo Dobojskega grada bile krvave bitke, posebno za časa smrti prvega bosenskega kralja Tvrtka I., ki je 15 let (1376—1391) srečno in blagonosno vladal bosensko kraljevstvo. Ker nij zapustil zakonitega naslednika, nastali so po njegovej smrti za kraljevsko čast močni in dolgi prepiri, ki so povzročili, da je bila severna Bosna do Vranduka večkrat od tujih vladarjev, p. od ogerskega kralja Sigismunda, napadena in opustošena. Ob takih priložnostih so gradovi gotovo bili velike važnosti. Pri-poveduje se, da je ukazal Sigismund 180 bosanskih plemičev črez strmo pečino, na kterej stoji grad Doboj, v reko Bosno prekopicniti. Ali poslednja teče danes precej daleč od tega kraja, in je morala, če je ta dogodek resničen, v tekni stoletij svojo strugo spremeniti. Dne 15. avgusta na prelepi praznik Marijinega vnebovzvetja zapustili smo že ob petih zjutra ta žalostni kraj, da še žalostnejšega dosežemo. Pota od Doboja do Maglaja ne pozabim nikoli. Nikdar mi ne zgine iz spomina. Peljali nijsmo se še dobro uro, ko pridemo do mosta, ki se je pod prvimi 3 vozovi porušil. Da se urno popravi, moralo je vse, kar je migalo in lezlo, k delu seči. Kakor bi trenil, bili so bruni posekani, okleščeni, zdolbljeni in zbiti. Kdorkoli je mogel kakšen blodec kje dobiti, donesel ga je in položil po vrhu, da drži, kolikor premore! V kratkem je bil most brez pijonirjev dogotovljen, da so zamogli še drugi težko obloženi vozove črez drdrati. Veseli in ponosni na svojo inženirsko umetnost mahali smo jo dalje, ko se nenadama nekdo v prvih vrstah oglasi rekoč: glejte, glejte! tamo na obrežji deroče Bosne — po vodi napihnenega mrliča! Bliskoma pogledamo vsi na rečeni kraj in zapazimo nago truplo brez glave, s prerezanim trebuhom, ležeče po dolgem na bodečej skali. Se vê, da nas je takoj polt obšla, ker so nam stopile turške grozovitosti pred oči. Vsaj dvomiti nij bilo, da so tega nesrečnika turške pošasti tako neusmiljeno razmesarile. Ta prežalostni prizor nam je dal povod, da smo se jeli razgovarjati o zaslepljenih mohamedanskih Bošnjakih, o njihovem fanatizmu in fatalizmu, o njihovej brezbožnej veri in nespametnih navadah in šegah, posebno pa o njihovem divjanji proti

kristijanom. V najživahnejšem pogovarjanju vtihnemo, kakor bi odrezal. Pogledavši drug drugega opazimo, da so nam vsem obrazi spremenjeni. Nekaterim gospodom je najbrž kri zledenela, tako so postajali blede, okorni, plahi. Proč je bila živahnost, proč je bil red, proč pogum, proč vsakoršno širokoustenje, proč veselje do življenja, vse pobito in poparjeno. Le eden glas je šel od ust do ust: kaj početi, kako se braniti? Le danes naj nas še ljubi Bog pred vsako nesrečo obvaruje. Od drugod nij pomoči pričakovati v tem samotnem zapuščenem kraju. Ta grozni, skoro smrtni strah je pa povzročila četa kakih 40—50 Turkov, ktere smo onkraj Bosne zagledali. Ravno pred našimi očmi srečala sta se 2 turška oddelka. Po kratkem pozdravu in dogovoru marširal je eden vstrie nas naprej, drugi pa nazaj. Različne misli so nas obhajale; najstrašnejša, ker najverjetnejša je bila ona, da nas hočejo lopovi od preja in od zaja zajeti, ko bodo, poiskavši si plitvo mesto, prekoračili precej široko Bosno. Zadrega je bila neznano ogromna. Orožja pravega in zanesljivega je manjkalo, ker zdravniški oddelki nimajo pušek, nego le kratke sabljice, s kterimi se ne dâ ničesar opraviti. Morala bi nas zato po postavi spremljati kompanija vojakov, pešakov. Ali vsled prečviplega števila vojakov o posameznih postajah, nij se nam dala obramba in tako smo bili sebi prepuščeni. Na sredi pota, v strašnej soteski, blizu slaboglasne Kosne, na levi globoka, valovita Bosna, na desni stimo, kakor sveča v nebo se vzdigajoče skalovje, zadi preklicani Dobo, spredi za našo armado osodepolni Maglaj: vse to je pripomoglo, da so se nam lasje ježili, da je bila domišljija ognjevit, da so oči več sovražnika videle, kakor ga je bilo. Zdelo nam se je, da čepi za vsakim grmom, za vsakim koruznim stebлом, za vsakim kamenčkom in drevescem turčin z nabito kremenačo in z nabrušenim handžarom. Kar se je dalo, storilo se je. Častniki in zdravniki segli so po revolverjih ter si opasali sablje. Vsak je zgrabil za kako smrtonosno orožje. Le jaz nijsem imel ničesar pri rokah razun „šiltuata“ kape. Dasi ravno so me nagovarjali tovarši v Oseku in Brodu, naj si omislim kakšno morilno orožje, vendar jih nijsem ubogati hotel, misleč, da se bodem morebiti laglje s lepo pa prijazno besedo pobotal s tu činom za življenje, nego z okorno, nezanesljivo pištolo. Še lev se dade ukrotiti, ako ga ne dražiš; zakaj ne bi se dal umiriti človek s srcem in umom nadarjen! Da bi se po moči ognili vstašem, bilo je voznikom napovedano, naj urneje konje priganjajo. Nek major, ki je z nami potoval k svojemu bataljonu v Žepče, odposlal je našega kovača Kranjca — dobrega jahača — naprej v Maglaj, da nam pošljejo od ondot kake pomoči. Slovenski fant je dobro izvršil svojo nalogo. Da si brez sedla, jezdil je vendar, kakor bi ga veter nosil. Bil je tu in tam s poročilom, da dojde  $\frac{1}{4}$  kompanije v podporo. Ali med tem so se jeli vstaši

zgubljeni po šumovitih gričih. Ne dvomim, da jih je močno splašila dolga vrsta vozov, vstrie kterih so po 4 vojaki marširali: k temu še menda nijso črez vodo zapaziti mogli, da smo brez pušek. Bodi temu tako ali tako, zginili so v kratkem času, in nam se je odvalil težek kamen od srca. Pa danes uže nijsmo imeli posebne sreče. Neprenehoma smo srečavali za obrežjem mrtva trupla turških in avstrijskih vojakov. Preveč ne bode, ako rečem, da smo na celem „maršu“ 15—20 takih nesrečnih, nezakopanih mrličev našli. Veljale so njim besede bosenskega pesnika: „Ostadoše kod vode vojnici — Cernu zemlju plečima miereči — A očima zviezde broječi.“

Prešinljivi smrad, ki se je razlegal po tej okolici, bil je še pomnožen od mnogih mrhovin, ki so trohnele in gnjile za grmovjem ali po brezni. Čem bolje smo se bližali Maglaju, tem več je prihajalo taborov, v kterih so počivale prve čete naše armade, prodirajoče v notranjo Bosno. Tu in tam bili so videti grobovi s majhnimi lesenimi križci v znamenje, da počiva ondi kteri naših hrabrih vojakov, milih sobratov. Brž po poludne došli smo precej vznurjeni in splašeni v tabor pri Maglaju. (Dalje prih.)

Smešničar 9. Potnik prenoči v krčmi, ki je posebno ptujce hudo drla. Ko zjutraj vpraša po „rajtengi“, mu jo krčmar zasoli tako, da se plačevaj v ustnice grize. Krčmar to zapazivši, začne tožiti, da miši in podgane hočejo vse požreti, in popraša tudi potnika, ali bi on vedel za gotov pomoček zoper te požeruhe. „O ja“, mu ta odgovori, „vem za popolnem zanesljiv pomoček. Zaratajte jim vse, kar snedo in spijo, tako drago, kakor meni, in glavo stavim, če vas hipoma vse ne zapusté in nikoli ne vrnejo več k vam!“

Blaž Tominc.

## Razne stvari.

*Sveto leto*) naznanjalo bode v naši Lav. škofiji slovesno zvonjenje vseh zvonov pri vseh farah, kuracijah in podružnicah v soboto večer 1. marca.

*(Celje)* ima letos 46 285 fl. nastavljenih potroškov, dohodkov pa 30 595 fl. Treba bo 15 % vrči na užitnino in 35 % na najemnino od hiš. Zastop hoče baje 100.000 na posodo vzeti.

*(Vojaške svetinje)* delili so v Mariboru; pri tej priliki je obrst lajtnant vitez plem. Diel naše slovenske junake nemški nagovoril, kar je potem nadlahtant naš rojak g. Vraz takoj točno in spretno razložil slovenski.

*(Zadužil)* se je Matija Šalamun pri sv. Andrašu v Slov. goricah, ker si je v viničariji v železno peč zakuril pa zraven zaspal.

*(Tolovaja napala)* sta 16letno deklico na stezi v Radgono ter njej vzela korpačo piščet.

(Čudno vreme) smo imeli po vsej Avstriji 23. febr. Bliskalo, grmelo, dežilo in snežilo je skoro ob enem, po večih krajih toča sekala in strela udarjala.

(Velekrjski poštni hlapec) je zgubil 75 fl. nek priden mož je denar našel in celjskemu magistratu izročil.

(Iz kajhe v kajho) mora Aleksander Visočnik razsajavec v Ljubnem, ker je komaj iz ječe prišedši uže zopet z nožem napal in razmesaril 2 gostovanjščaka.

(Močno umirajo) ljudje v Mahrenbergu, slednji teden so jih 10 zagreblji.

(Leitersberški obešenec) bil je Peter Morin, kovač od sv. Antona na Pohorji. Imel je 2 petaka pri sebi.

(Učiteljske skušnje) bodo v Gradcu 15. aprila.

(Konj kupovali) bodo za 6. artilerijski regiment 3. marca predpoldnem v Račah (Kranichsfeld). Konji se jemljejo od 4. leta naprej, če so 161 c/m. visoki; cena poprek je 250 fl.

(† Umrla) sta č. g. Martin Črnivec, bivši župnik pri sv. Andrašu v Slov. gor. konečno mirovnik pri sv. Barbari v Halozah 76 let star, in č. g. Martin Kopšič, župnik in dekan v Radgoni 74 let star.

(Trepov dražiti je nevarno.) Jernej Vrečar v Vodoli v Dramljah je svojega trepastega brata Štefana dražil in z nožem pehal, razjarjen popadne ta Jerneja, mu izvije nož in mu ga bliskoma porine globoko v prsi; Jernej bil je k priči mrtev.

(Obsojeni) so Simon Danko na 2 leti, Matija Hafner 6 mesecev in Ana Danko na 14 dni v ječo zavolj tatbine. Doma so ti kradljivi ptiči iz Grušove maribor. okraja. Blizu tam doma so tudi obsojenci: Tomaž Črnič je dobil 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub>, Alojz Hafner 2 leti, Franc Klemenčič 6 mesecev, Marija Hafner 6 mesecev in Franc Kermauc 3 mesece ječe. Vsi so kravji tatove!

(Za družbo duhovnikov) so vplačali čč. gg. Skuhala 20 gld. (ustn. in letn. dpl.) Supančič 12 gld. (ustn. dpl.) Napotnik 35 gld., Dolinar 2 gld., Štor 2 gld. (letn.)

(Dijaškemu semenišču) darovali so č. g. Miha Korošec 18 fl. č. g. Matija Wurzer 15 fl.

(Razpisani) ste kuraciji sv. Lamberta na Skomrih in sv. Jerneja v Radvanji do 1. aprila.

(Spremembe v Lavantinskeje škofiji.) Vel. čast. kanonik J. O. ožen je odložil ravnateljstvo v duhovščini. Ravnatelj njej je postal novi kanonik vel. č. g. Davorin Kovačič, podravnatelj č. g. dr. J. Križanič, prov. profesor dogmatike pa č. g. J. Mlakar.

(Dražbe) 4. marca M. Vaupotič v Pobrežji 1800 fl. Jožef Klajderič v Doleni 2000 fl. Janez Budigam v Turškem vrhu 700 fl. 5. marca Alojzija Roškar v Tepovi 4424 fl. 14. marca M. Dolšak v Brenskeje gori 4380 fl.

Listilo uredništva. Dopisi od Svičine in Radgone prihodnjič. G. A. Č. pri št. Ilju: ni mogoče, bi dobila obadva pravdo: takih reči objavljati je v § 490 kazenske postave prepovedano, če so tudi resnične!

## Tržna cena

preteklega tedna po hektolitrih.

| Mesta            | Pšenica | Rž      | Ječmen  | Oves    | Taršica | Proso   | Ajda    |
|------------------|---------|---------|---------|---------|---------|---------|---------|
|                  | fl. kr. | fl. kr. | fl. kr. | fl. kr. | fl. kr. | fl. kr. | fl. kr. |
| Maribor . . .    | 6 30    | 4 40    | 4 30    | 2 60    | 4 30    | 4 40    | 4 20    |
| Ptuj . . . .     | 5 40    | 3 40    | 3 20    | 2 20    | 4 40    | 3 30    | 3 60    |
| Varaždin . .     | 6 80    | 4 60    | 2 70    | 2 30    | 3 20    | 3 40    | 3 60    |
| Dunaj } 100 Klg. | 9 32    | 6 50    | 8 80    | 6 38    | 6 —     | 6 85    | —       |
| Pešt } 100 Klg.  | 8 62    | 5 80    | 6 95    | 5 60    | 4 53    | 4 75    | —       |

## Najnovejši kurzi na Dunaju.

Papirna renta 63 47 — Sreberna renta 64 — Zlata renta 76 — — Akcije narodne banke — — — Kreditne akcije 231 — — 20 Napoleon 9 28. — Ces. kr. cekini 5 56 — Srebro 100 —

## Loterijske številke:

V Trstu 22. februarja 1879: 4, 60, 13, 24, 10.

V Lincu " " 37, 4, 6, 30, 45.

Prihodnje srečkanje: 8. marca 1879.

## Prostovoljno na prodaj ali v najem!

Zidana hiša s 4 sobami, obokano kuhinjo, 2 obokanama kletima, 4 svinjaki, 1 hlev za 10 goved, prostorno dvorišče in lepa 2 vrta s sadnosnim drevjem, vse skup tik okrajne ceste v Dolnjivesi hšt. 40. Primerno je za trgovino, krčmo, mesarijo itd. Več pové lastnik Andrej Čuš v Dolnjivasi (Niederdorf) pošta Videm. 2—3

## Javno zahvalo banki Slaviji

vzajemnej zavarovalnici v Pragi izrekata podpisana za lani jima poplačano škodo vsled požara, katero jima je glavni zastop v Ljubljani po vestni preiskavi takoj izplačal. Bodi torej ova zavarovalnica gorko priporočena.

Podrovlje na Koroškem 23. febr 1879.

Luka Lasnik, Ivan Čajnik.

## Mlin na Savi

se prodaja ali na 3—4 leta v najem (štant) da. Mlin stoji na Savi, ima 6 kamnov in 6 stop, sprava je vsa nova, na stanovitnej vodi, ter ima vedno dosta mleti. Več pové lastnik Jakob Tanfar na Logu pri Litiji pošta Littai a. d. Südbahn. 1—3